

Op 10 maart namen we in het crematorium van Schoonselhof afscheid van Irma De Clerck, pionier van de solidariteit met de Cubaanse revolutie in België en prominent lid van de Vrienden van Cuba sinds de oprichting van onze vereniging in 1969.

Namens de vrienden en kennissen van Irma, ook namens onze vereniging, nam René De Preter het woord op de plechtigheid. René was persoonlijk bevriend met Irma en haar echtgenoot Jakke Schelfhout en militeerde tientallen jaren samen met hen in de Socialistische Partij en in de Vrienden van Cuba. Hieronder volgt zijn afscheidsrede.

Het lijkt geen twijfel: Irma De Clerck was een bijzonder iemand. Tot op het laatste moment. Want wie dacht haar nog even in de bloemetjes te zetten voor haar negentigste verjaardag, kwam helaas te laat. Precies op die dag in de vroege morgen ging ze rustig heen, bijna 13 jaar nadat haar alter ego, Jakke Schelfhout haar had verlaten.

Jakke en Irma. Hoe vaak werden ze niet in één adem genoemd. Jakke had tevens een achternaam, maar velen wisten de volledige naam van Irma niet. Voor sommigen heette ze gewoon Irma Schelfhout of 'Irma van de Jakke'. Voor Irma was Jakke een lichtbaken om te volgen. Irma deelde de passies van haar echtgenoot, waarmee ze 54 jaar getrouwd is geweest. Hun huwelijk had trouwens op een bijzondere dag plaats: 26 juli 1953. Dat was precies de dag dat Fidel Castro en zijn gezellen de Moncadakazerne aanvielen, maar mislukten in hun opzet. Castro kon ontsnappen en richtte enkele jaren later de beweging van de 26ste juli op. Het kan allemaal niet symbolischer.

Cuba, wat hebben Jakke en Irma daar niet voor rondgelopen. Ze hebben er werkbrigades meegemaakt: dat was helpen aan de bouw van het land na de machtsovername van Castro in 1959. Irma vertelde dat ze 14 maal in Cuba was geweest en niet altijd om te werken. Jakke en Irma stonden mee aan de wieg van de Vrienden van Cuba, meer dan 50 jaar geleden. Ze zijn er altijd actief in gebleven. Het huidige bestuur is hen daar dankbaar voor en liet mij verstaan dat ze vandaag delen in het verlies van een overtuigde compañera. Wie

Jakke en Irma kende, dacht onmiddellijk aan Cuba. Ze kenden de Cubaanse ambassade in Brussel als hun broekzak. Sommige ambassadeurs waren echte vrienden geworden. Inzamelacties, in het bijzonder van geneesmiddelen, waren legio. Overal ten lande trok het koppel er op uit om voordrachten te geven, met diabeelden. Jakke gaf dan de uitleg, geregeld onderbroken door Irma. Waarop Jakke dan al eens repliceerde met 'Nee Noe, dat was niet in Santiago, dat was in Havana' of 'nee Noe, Marcel was daar toen niet bij'.

Maar niet enkel Cuba stond op het lijstje. Ook Nicaragua genoot de volle aandacht. Ook daar is Irma een werkbrigade gaan doen. De overwinning van de Sandinisten werd destijds met vreugde gevierd. Naar Chili werd niet gereisd, maar Chilenen, die voor het regime van Pinochet gevlucht waren, konden rekenen op de hulp en sympathie van Jakke en Irma.

De solidariteit beperkte zich echter niet tot Latijns-Amerika. Ook Congo genoot belangstelling. En Vietnam natuurlijk. De wereld was te klein voor Jakke en Irma. Wie zich met onrecht in de wereld en ontwikkelingssamenwerking bezighoudt ziet al vlug een halve aardbol voor zich. Irma was trouwens aanwezig bij de stichting van Arosa, de Adviesraad voor ontwikkelingssamenwerking van de stad Antwerpen.

Naast de inzet voor de noodlijdenden in de wereld, bezochten Jakke en Irma ook andere landen en vaak hadden die bezoeken iets van een studiereis. In Duitsland en Polen werden tal van concentratiekampen bezocht. We hoeven niet te vertellen dat Jakke en Irma overtuigde antifascisten waren. Betogingen in dit verband en in andere verbanden konden op de aanwezigheid van dit actief koppel rekenen. In Oost-Europa waren ze zowat overal geweest. Rusland werd meermaals bezocht. Een trip met de Trans Siberië Express hoorde daar zeker bij.

Soms reisde Irma alleen of met een vriendin, ook wanneer Jakke nog leefde. Ze was immers vroeg gepensioneerd als schooldirectrice, terwijl Jakke nog verplichtingen had als provincieraadslid, een mandaat dat hij tot 1994 uitoefende. Irma reisde naar de andere kant

van onze planeet, Nieuw-Zeeland, en met de boot naar Groenland. Jazeker, Irma had veel plaatsen van de wereld gezien. Wanneer je zelf van een reis terugkwam en er over begon te vertellen, dan gebeurde het niet zelden dat Irma reageerde met 'daar zijn wij ook al geweest' of 'dat hebben wij zeker drie keer gedaan'. En dan begon ze over haar eigen reizen.

Ook liet Irma verstaan dat ze veel volk kende, wat trouwens de waarheid was. Of ze altijd de juiste verhalen vertelde, is niet duidelijk. Wanneer Jakke was overleden kon niemand haar verbeteren. Maar bewust liegen deed Irma niet. Ze geloofde in wat ze vertelde, ook al zat ze er al eens helemaal naast. Irma was alleszins een vrouw die wist wat ze wilde. Wie haar op school heeft gekend, kan dat ook bevestigen. Ze was streng maar rechtvaardig. Sommige leerlingen hadden een beetje schrik voor Irma. Ten onrechte misschien, want Irma voelde zich verantwoordelijk voor anderen en handelde om goed te doen.

Niet lang na het overlijden van Jakke, verkocht ze de woning, waar ze sedert hun huwelijk hadden gewoond. Ze waren immers nooit verhuisd. De wereld was hun huis. Irma heeft dan toch een nieuwe woning, een flat gevonden in het zorgcentrum Silsburg. In het begin ging ze nog op stap maar het laatste jaar was elke stap moeizamer. Ze bezocht wel het cafetaria van het zorgcentrum en af en toe kreeg ze bezoek van vrienden en kennissen.

Irma had nog weinig familie. Ze had twee zussen, maar die zijn beiden overleden. Twee neven hadden nog geregeld contact met haar. (...) Eén van hen heeft ook kinderen en kleinkinderen, waarmee Irma goed kon opschieten.

De laatste tijd kreeg Irma het steeds moeilijker. Ze kampte met gezondheidsproblemen. Ze had allerlei kwaaltjes. Praten kon ze nog zeer goed, maar zoals het mensen op een hoge leeftijd meer gebeurt, liet haar geheugen het wel eens afweten en viel Irma in herhaling. Haar hardhorigheid bemoeilijkte ten andere een vlot gesprek.

Voor Irma was het leven geleefd. Ze hoopte op een morgen niet meer wakker te worden. In de ochtend van 2 maart is die wens in vervulling gegaan.

Irma heeft een steen verlegd in de rivier en nu is ze de rivier overgestoken. Ze is aan de andere oever. En wie goed luistert zal horen hoe ze daar haar laatste levenservaringen aan het vertellen is. En horen we daar ook niet een bekende stem die zegt 'Nee, Noe, da klopt ni'.

Irma, dank u voor de vele aangename momenten die we met u hebben mogen meemaken. Voor de vriendschap. Rust nu maar. Je blijft in onze herinnering leven. Daar heeft Jakke ook een plaats gevonden. Jakke en Irma, voor altijd samen.

Dit delen:

- [Print](#)
- [Facebook](#)